

**Små, vilda blommor eller suckar
af lättnad : blandade dikter och
poem**

Olsson, Em.

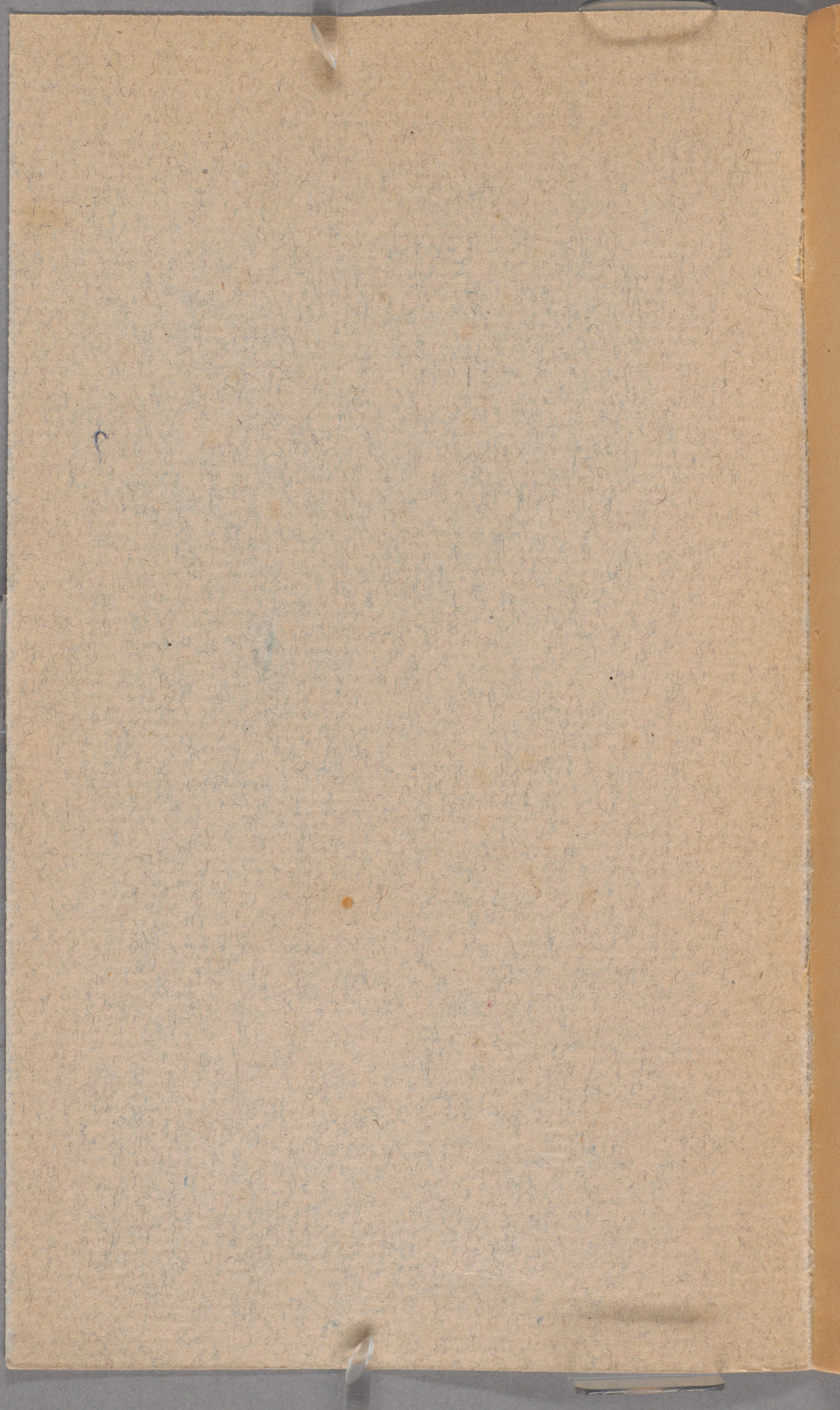
81 A Br.

OLSSON, Em
Små vilda blommor

Fitt. Sv.
(Bv)
0

Felipstad
1894

Vitt. Sv.
(Bv)
0

Små, vilda blommor

eller

Suckar af lättnad.

Blandade dikter och poem

af

Em. Olsson.

---

*Vände de sig till mig, de
som frukta dig och som känna
dina vittnesbörd!*

D. Ps. 119: 79.

Innehåll:

Barnens dag	Sid. 3	Kronan, eller håll där- före ut.	Sid. 10
Regnet	” 4	Mitt hopp	” 12
Morgonstämning . . .	” 4	Stormen och skogen, eller enighet ger	
Vinterqvällen	” 4	styrka	” 12
Lyrik	” 5	Dödsruna öfver en af- liden vän	” 13
Lilla Nelly (Ett nykter- hetspoem)	” 6	Lifvets och dödens strid.	” 14
Om brännvinet	” 7	Vår Fader	” 15
Om Guds oföränder- lighet	” 9		
Om Guds evighet . . .	” 9		

Filipstad
tryckt hos J. V. Floréns Enka
1894.

Små, vilda blommar

Sucker af lämnad

Blandade dikter och poem

Om. 1880

Innehåll

Barnens dag.

(Uppläst på barnens dag 1888 i kapellet i M—fors.)

Välkomna, vänner små,
Ja, komma I nu må,
I älskade, I glada lag,
Ty Juni är ock barnens dag.

Vårt tempel härligt smyckt,
Med grönt och fanor smyckt,
Och sluter kärligt nu i famn
Att höra ord i Jesu namn.

Men ock I skolen ut
(I led i skolen ut)
Ut, på ett kort exempel
Uti naturens tempel.

Ja! ock ett tempel är
Naturens sköna, fria ort —
Dess högtidsskrud är när
Och sommarn har den gjort.

I detta tempel där
Det sjunges Herren pris,
Du mänska! kronan där
O, gör på samma vis!

Men än ett litet ord
(Om jag det får) skall blifva spord:
Vi mycket älska Er — alltnog —
Vår Jesus barn i famnen tog.

Vi älska Er, att se
Er lyckliga, Er le —
O, Jesus lyd! O, Jesus hör!
Ty detta evig lycka gör.

Och nu är sången slut,
Poeten sjungit ut,
Men än han sakta ber:
»O, *älsken* honom mer».

Regnet.

(Författadt en gång då det regnade).

Du regnet strömmar ned,
I milda skurar ned —

Ett bud det med sig har
Från Gud som är dess far.

Hvad säger detta bud,
Som kommer då från Gud?

»Jo!» säger det med sköna ord,
»Var mild som han mot ond som god!»

Morgonstämning.

O! sjunga fogeln gjorde
När, efter natten stum,
Han fritt från sömnen sporde
Sitt klara ögas rum.

Han nöjd ock skakar vingen
Och ifrån grenen där
Han smärta känner ingen —
En sådan lik jag är.

En sådan lik jag är.
När nu på morgonstunden
Jag mins att frälst jag är,
Och tänker, fri ej bunden,
Hvad han är glad nu stunden.

Vinterqvällen.

Om i klara vinterqvällen
Vandrar man i höga fjällen
Af naturens lag
Varsnas många drag.

Se! hur sista »strålen», sned,
Faller upp på drifvan ned,
Räknar diamanters här
Efter bergets sida där.

Hör! hur yxans sista slag
Klungo bort med friskt behag,
Hör! att »spetten» allvarsam
Hackar mer ej trädets stam.

Så försigtigt kommer där,
Blek och mild en stjärnas sfär.
Här en sömnig orre re'n
Satt sig stilla på en gren.

Så ännu en stjärnas brand
»Klarats har vid himlens rand
Och hastigt hela himlen får
Den stjärnkranz som oändligt när.

Om i klara vinterkvällen
Vandrar man i höga fjällen,
Af naturens lag
Varsnas många drag.

Lyrik.

I nvid Klarans strand den sköna,
Invid häggar sommargröna,
Uti stilla natt
Sorgsen, tyst jag satt.

Men jag såg på flodens yta
Såg att lugnt dess droppar flyta,
Såg i fjärran skogens bryn
Och bakom där aftonskyn.

Såg att väna himlen målar
Sköna, höga purpurstrålar —
Att till zenit snart syns flamma
Aftonrodnaden den samma.

Säg att flodens lugna spegel
Återgifver rodnans segel —
Att längs vattenytans rand
Rodnan når till bildens rand.

Upp jag sprang och glad blef vorden,
Tänkte: himlen när ock jorden.
Mången helsning därifrån
Fick jag som ett härligt lån.
Tänkte ock: För Jesus år,
Jag en gång dit upp ock när.

Lilla Nelly.

(Nykterhetspoem).

(Efter en sann händelse).

Redan kall låg natten bredd
Öfver drifvans hvita bädd —
Men den lilla Nellys pappa
Dröjer att på dörren klappa.

Älskar han då ej de sina?
Har han hjärta ej för dem?
Jo! men glaset älskas mera
Därför går han icke hem.

Och i snön på krogens trappa
Väntar Nelly på sin pappa,
Som där inne glömsk af heder
Vid krogdisken sjunkit neder.

Hvad hon fryser. Hennes hjärta
Brinner dock af sorg och smärta,
Brinner utaf omsorg än
Att sin fader få igen.

Ändtligt kommer hennes pappa
Raglande på krogens trappa,
Glad hon vill hans hand då taga
Men hon varnas den att taga.

Och i natten man och qvinna!
Nelly dörren stängd skall finna,
Hemmets dörr, tänk! stängts igen
Nu af pappa, Nellys vän.

Räddad dock af andras händer
Nelly än till hemmet »länder».
Men ack där på bädd ej mjuk
Ligger mor till döden sjuk.

Ja! det brast det varma hjärta,
Som en gång om lycka drömt,
Ja, det brast af nöd och smärta,
Dock i döden än så ömt.

Nu har Nelly ingen mamma
Och den pappa är densamma —
Tills i grafvens gömda bo
Äfven Nelly snart skall bo.

Mänska vill du ärligt svara:
Är ej supa någon fara?
Kan ej röras då ditt bröst
Vid den bleka nödens röst? —

Sköfladt blef nu desses hem —
Likt af stormen vräkt från heden,
Döden hade skingrat dem,
Men i form af supningsseden.

Om brännvinet.

Mor Svea en gång nära stod
Till undergångens dystra flod
Och fjärde Gustaf var ej man
Att föra hennes saker an.

Hon stod där skälfvande, förödd,
Mot Bernadotte än ej stödd,
Och Finland dess som skalden skref
Nyss Ryssland ifrån hjärtat ref.

Dock än de läks, de sår hon fått,
Se'n fredens ängel hit ock nått —
Där kungens slott, där ringa tjäll
Han gästar skön som sommarqväll.

Hon nu en fiende dock har,
En svår — som intill hjärtat tar,
Och uti stad och uppå land
Han härjar grymt i Svitiods land.

Men, hvadan denne niding då?
Och hvad hans namn? Du frågar så.
Jo! Bofvens hem är dödens famn
Och drycken *brännvin* nämns hans namn.

O, tag hvar sorg i landets famn
Och gif dem alla eget namn,
Och brännvinet till hälften då
Skall af dem alla heta få.

Stig ned i fängelsernas rum
Och läs hvar fånges saga stum,
Gå öfver kyrkogårdens famn
Och gråt vid mången ynglings namn.

Gå in i krogens vilda larm
Och kom i mången boning arm,
Gå ut och skåda mångens hopp,
Som har förspillt sitt lefnadslopp.

Och brännvinet, o, *sorg* och skam,
Det gjort det, det, skall hviskas fram.
Och brännvinet, o, *nöd* och skam,
Det gjort det blott, skall hviskas fram.

O! Afgrundsdryck! Min fosterjord,
Hvarför skall denna dryck bli' spord?
Hvarför i intets tomma famn
Förgör du ej dess hemska namn?

Hvarför skall denna skamfläck få
Ännu i dina häfder stå?
Hvad är dess tjänst? Hvad är dess dygd?
(Man nämnt dess last) o! Fosterbygd!

Små, vilda blommor.

Senare delen.

Om Guds oföränderlighet.

»Du Gud blifver
såsom du är.»

Se! Sorgens timma skrider
Och glädjens likaså —
Men du, o Fader, lider
Förvandling ej ändå.

O! Fasta punkt i alltets sfär,
Som ändras ej, men lika är,
Som sitter lugn, som ej förgår
Då himmel, jord förvandling når.

Dig, Fader, dig jag beder:
O, tag mig helt om hand
Och sköt som jag behöfver
Mig här i öknens land.

Tills där (i evigheten)
Jag ser dig som du är
Då jorden är förgäten
Och allt som tryckte där.

Se! Sorgens timma skrider
Och glädjens likaså —
Men du, o Fader, lider
Förvandling ej ändå.

Om Guds evighet.

»Förr än bergen danades
och du skapade jorden
och världen, är du, Gud,
från evighet till evig-
het.»

O! Förr än ljuset löstes ur svarta mörkrets famn
Och änglaskaror funnos och prisade hans namn
Har Gud från evigt varit — från evigheter all' —
O! Mänska! fall i stoftet inför hans fotapall.

O! Förr än hafven fylldes och dånade mot strand
Och molnens dimmor fördes till himlahvalfvets land
Har Gud från evigt varit — från evigheter all' —
O! Mänska! fall i stoftet inför hans fotapall.

O! Förr än träden böjde sig ned i vindens sus
Och blommorna och gräset fanns till och solens ljus
Har Gud från evigt varit — från evigheter all' —
O! Mänska! fall i stoftet inför hans fotapall.

O! Förr än månens skifva i natten glänste så
Och stjärneljusen tändes högt öfver jordens blå
Har Gud från evigt varit — från evigheter all' —
O! Mänska! fall i stoftet inför hans fotapall.

O! Förr än hvalar funno sin väg på stiglöst haf
Och vattenfoglar summo på vägen an och af
Har Gud från evigt varit — från evigheter all' —
O! Mänska! fall i stoftet inför hans fotapall.

O! Förr än lejon röto i öknens gula sand
Och korpens unge mättats utaf hans fadershand
Har Gud från evigt varit — från evigheter all' —
O! Mänska! fall i stoftet inför hans fotapall.

O! Förr än Adam fallit i syndens hemska garn.
Beslöt han Kristus sända till oss, vi jordens barn —
Han valde oss i Kristus till fröjd och salighet
Förr'n verldens grund han lade. *Och skriften säger det.*

Kronan.

Eller

Håll därför ut.

Då greken på sitt hemlands sed
I banans stråt för kronan stred,
Allt hindrande han öfvergaf
Och veklighet åt döden gaf.
Då banan framför kämpen låg
Han endast efter kronan såg.

Ja! Vinner han sin krona skön,
Han vunnit ock en härlig lön,
Han har fått mycket då därvid,
Ja! har fått nog för all sin tid,
Därför när banan förelåg
Han endast efter kronan såg.

O! Kristen! Dig att kämpa lär
Du större lön i tron ju ser —
Ej jordisk äras murkna glans,
Men evigt lif som segerkrans —
Ett evigt hem vid tidens slut,
Håll därför ut, håll därför ut.

Om dröm så skön som solens ljus
Du härjad ser likt nedbrändt hus,
O! sörja ej ändå min vän,
Ty lifvets krona finnes än,
Den skall du få vid tidens slut
Håll därför ut, håll därför ut.

Om också motgångsbölja svär
Så skyhög än dig öfvergår
Och allt dig tyckes öfverge
Så kämpa dock och ej dig ge —
För kronan skön vid tidens slut
Håll ändå ut, håll ändå ut.

Ja! Om den tro själf stundom är,
Ack! som ett vrak på öde skär,
O! säg dock såsom Jakob än:
Jag dig ej släpper Gud min vän,
Och såsom han du skall till slut
Din krona nå, håll därför ut.

En gång vid lefnadstidens slut
Vi slippa få att hålla ut,
Men bakom kamp och bakom strid
Vi hvila få till evig tid —
O! utan gräns, o! utan slut,
Håll därför ut, håll därför ut.

Mitt hopp.

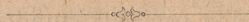
Mitt hopp det är att staden nå,
Den gyllne utan fel,
Att genom pärleporten gå
En gång uti min del.

Mitt hopp det är att honom se,
Som här för mig var död,
Att, frälst från hvarje sorg och ve,
Se vännen hvit och röd.

Mitt hopp det är att syskon nå
Från nu och fordomtid,
Och frälst på gyllne gator gå
Med dem i evig frid.

Mitt hopp det är att uti ljus,
Högt öfver molnens famn,
Få, frigjord ifrån jordens grus,
Lofprisa Herrens namn.

Mitt hopp det är att evigt nöjd
(Som här man aldrig var)
Få sjunga ut af hjärtans fröjd
Att öfversällt jag har.

Stormen och skogen

eller

Enighet ger styrka.

En väldig storm på hafvet röt,
Och snart den öfver stranden bröt.
Den nådde skogen, vrok sin arm
Kring trädens kronor vildt med harm.

Den ropte i sitt öfverdåd:
»Jag slår dig ned till minsta brodd.
Och, lagd i stoftet för mig ned,
Jag skall dig räkna träd för träd.

Jag slog ju nyss en ensam ek
(Bepörfvad dock i vindars lek)
Ha ha! De späda tallars slägt
Motstå nu vill min andedrägt.»

Men skogen, rädd för stormens hot,
Sig rustar hastigt däremot
Och stormen tog den lyckligt mot
Trots all hans makt, trots allt hans hot.

Så, kristne, borde stå på vakt
Vi emot satans hemska makt
Och ställa bröst och arm mot han,
Men rygg mot rygg emot hvarann.

Se, skogen stod fast svag den var,
Ty hvarje träd had' sitt försvar,
Bakom sin nästa grannes rygg
Stod hvarje fura säker, trygg.

Dödsruna öfver en afliden vän.

Sven nu hafver lemnat jorden,
Vännen hemma nu är vorden,
Efter »tretti» vintrar åter,
När vår Gud där man ej gråter.

Johan jag ifrån ditt hjärta
Ofta nog slets bort med smärta
Hunnen är nu sälla stranden,
Afsked sträcker *dig* ej handen,
Nu sin hvila funnit anden.

Ja! Du är för evigt bergad —
Glädje! fyll mitt sorgsna bröst
Ja! Du är i himlen bergad
Undan mörker, köld och höst.

Må jag lefva så jag möter
Dig där säll du lefver där —
Bedja Herren han mig sköter
Såsom jag betarfvar här.

Ja, du föll i lifvets blomma —
Dagen slöts förr'n aftonen,
Men en gång skall återkomma
Den ock dig med härskarstafven
Skall uppväcka utur grafven.

Lifvets och dödens strid.

(Idéen för poemet uppkom på en kyrkogård, som var rikt försedd med träd och annat, som prunkade med grönska och lifskraft).

O! Lif och död i denna tid,
För ständig strid.

Och stundom lifvet vann,
Och stundom död blir öfverman.

Då barnet upp sitt öga slår,
För första gång,
Och andedrägt af Herren får,
Då segrar lif.

Då tröttad kristen man
I grafvens frid sin hvila fann
Från jordens qual och strid och nöd,
Då segrar död.

Då våren mäktig, härlig står
Och blodets ådror genomgår
Hans egen friska segerkraft,
Och vintern, som en tid man haft,
I sommarns dalar sjunker ner
Och jorden än i fägring ler,
Då segrar lif.

Då höstens kalla vind
Nedfäller blommans frusna kind,
Och hitnad säd af lien får
Det hugg som genom stjälken går,
Då segrar död.

Ja! Lif och död, i denna tid,
För ständig strid.

Och stundom lifvet vann,
Och stundom död blir öfverman.

Men i den sköna lugna hamn
Som himlen bär till ljuflikt namn,
Där skall ej finnas någon strid,
Sånt har lagts ned för evig tid.

Och evigt lif och evig frid
Och evig sommar, blomstertid,
Vid lifvets flod utaf kristall
Där evigt ostörd vara skall.

Vår Fader.

Till troende.

Vår fader uti himlen —
Ja! Du är hög och stor,
Du kan förmå oss hjälpa,
Ty du i himlen bor.

Må heligt, Fader, hållas
Ditt stora höga namn,
Det namnet öfver alla
I alltets vida famn.

Tillkomme ock ditt rike,
På jordens yta snart
Må din regering härska
Med frälsning underbart.

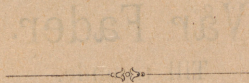
Ske Fader ock din vilja —
Om djupt i smärtans natt
Den och vår själ skall föra —
Snart ljusnar dagen gladt.

Och dagligt bröd oss alltid
Uti vårt sköte gif,
Du, som hvart väsen mättar
Liksom det gifvit lif.

Förlåt ock våra synder
Som vi vår nästas skuld,
Då han emot oss bryter
O gör det, Fader, huld.

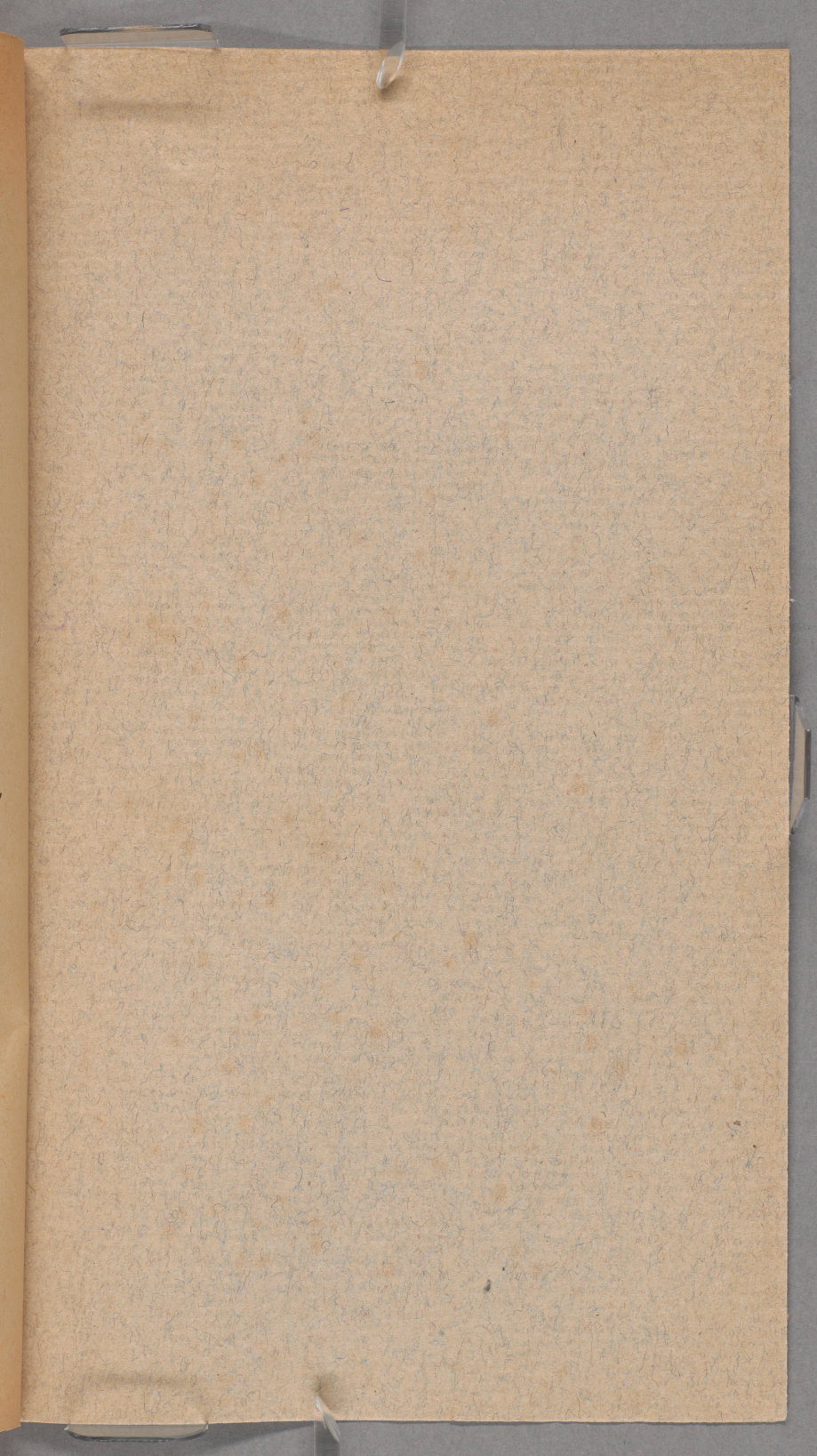
Inled oss ej i något,
O Fader, gör det ej,
Som frestelse oss gifver
Att synda, nej, o, nej.

Men fräls oss, Gud, för evigt
Till fröjder utan tal
Ifrån allt ondt och farligt
Och hvarje sorg och qual,
Ty du all makten eger
I himmel, haf och land
För tid och evigheter
Ut i din starka hand.

*Käre Gud och Fader
förbarma dig öfver mig!*

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres **TIFFEN®** Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

